

פנים של התורה. דבר אחר ואד
יעלה מן הארץ, תרגומו ענן
יעלה מן הארץ. אותה שנאמר
בה (שמות מ) כי ענן ה' על המשכן
וגו', ובו משקים תלמידי חכמים
בארץ באותו זמן.

וייצר ה' אלהים את האדם -
אלו ישראל. באותו זמן הקדוש
ברוך הוא ציר אותם בצירים
של העולם הזה והעולם הבא.
וייצר, באותו זמן הקדוש ברוך
הוא הכניסם בשמו בציר של
שני יודין "י", ו' ביניהם, שהם
עולים לחשבון יהו"ה. ויהיו
מצירים בפניו בפנים שלהם
בשני יודין בחטם שלהם באות
ו'. ולכן אמר הכתוב (במדבר כג) כי
מראש צורים אראנו. אלה אותם
צירים של השם הקדוש, ויהיו
מצירים בפניהם בשני לוחות
נכבדים, שהם "י", שו' הוא
חרות עליהם. ועוד ציר אותם
לכל דור בבת זוגו העליונה, זו
י"ה, ור' הם היחוד של שניהם.
וציר אותם באותם של ציר
שלמעלה, שהוא ישראל עמוד
האמצעי, כולל שכינה עליונה
ותחתונה, שהם קריאת שמע
ערבית וקריאת שמע שחרית,
ועליהם נאמר עצם מעצמי ובשר
מבשרי.

ומיד באותו זמן נטע את ישראל
בגן העדן הקדוש. זהו שכתוב
ויטע ה' אלהים, אב"א ואמ"א.
ג"ן - זו השכינה התחתונה.
עד"ן - זו האם העליונה. את
האדם - זה העמוד האמצעי.
היא תהיה נטע שלו בת זוגו,
ולא תזוז ממנו לעולם, ותהיה
העדון שלו. וישראל נטע אותם
הקדוש ברוך הוא באותו זמן
נטע קדוש בעולם, כמו שנאמר
(ישעיה ס) נצר מטעי מעשה ידי
להתפאר.

יעלה מן הארץ תרגומו ועננא יסתלק מן
ארעא. ההיא דאתמר בה (שמות מ) כי ענן יי על
המשכן וגו' וביה מתשקין תלמידי חכמים
בארעא בההוא זמנא:

וייצר יי אלהים את האדם אליו ישראל.
בההוא זמנא קדשא בריך הוא ציר
לון בצירין דעלמא דין ועלמא דאתי. וייצר
בההוא זמנא קדשא בריך הוא עייל לון
בשמייה בצירא דב' יודין "י" ו' ביניהו
דאנון סלקין לחשבון יהו"ה. ויהון מצוירין
באנפוי באנפין דילהון בתרין יודין בחוטמא
דילהון באת ו'. ובגין דא אמר קרא (במדבר כג) כי
מראש צורים אראנו. אליו אנון צירין דשמא
קדישא. ויהון מצוירין באנפיהו בתרין
לוחין וקירין דאנון "י" דאיהו ו' חרות
עלייהו. ועוד ציר לון לכל דור בבת זוגיה
עלאה דא י"ה ואנון ו' יחודא דתרווייהו.
וציר לון באנון דצירא דלעילא דאיהו
ישראל עמודא דאמצעיתא כליל שכינתא
עלאה ותתאה דאנון קריאת שמע ערבית
וקריאת שמע שחרית ועלייהו אתמר עצם
מעצמי ובשר מבשרי.

ומיד בההוא זמנא נטע לון לישראל בגנתא
דעדן קדישא דא הוא דכתיב ויטע יי
אלהים אב"א ואמ"א. ג"ן דא שכינתא
תתאה. עד"ן דא אמא עלאה. את האדם דא
עמודא דאמצעיתא. איהי תהא נטע דיליה,
בת זוגיה ולא תזוז מניה לעולם. ותהא עדונו
דיליה. וישראל קדשא בריך הוא נטע לון
בההוא זמנא נטעא קדישא בעלמא כמה
דאת אמר, (ישעיה ס) נצר מטעי מעשי ידי
להתפאר:

וַיִּצְמַח יְהוָה אֱלֹהִים - אָבָא
וְאָמָא. כָּל עֵץ נִחְמַד - זֶה צַדִּיק.
וְטוֹב לְמַאֲכָל - זֶה הָעֵמוּד
הָאֲמֻצָּעִי, שְׂבוּ הוּא מְזִמִּין מְזוּן
לְכָל, שֶׁהֶפֶל בוֹ. וְלֹא מִתְפָּרֵס
הַצַּדִּיק אֲלֵא מִמֶּנּוּ וּשְׂכִינָה מִמֶּנּוּ,
וְלֹא צָרִיכִים אֶת הַתְּחַתּוּנִים
[שְׁלֵחַם], אֲלֵא כָּלֵם נְזוּנִים לְמִטָּה
עַל יָדוֹ. שְׂבָגְלוֹת לֹא הִיָּה
לְשְׂכִינָה וְלִחַ"י הָעוֹלָמִים מְזוּן
אֲלֵא בַח"י בְּרֻכּוֹת שֶׁל הַתְּפִלָּה.
אֲבָל בְּאוֹתוֹ זְמַן הוּא יִהְיֶה מְזוּן
לְכָל.

וְעֵץ הַחַיִּים, שֶׁהוּא עֵץ הַחַיִּים,
יִהְיֶה נְטוּעַ בְּתוֹךְ הַגֶּן, שְׁנֹאמֵר בוֹ
(בְּרֵאשִׁית א) וְלָקַח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים
וְאָכַל וְחַי לְעֹלָם. וְעַל הַשְּׂכִינָה
לֹא שׁוֹלֵט הָעֵץ שֶׁל צַד הָאֲחֵר,
שֶׁהֵם עָרַב רַב שֶׁהֵם עֵץ הַדַּעַת
טוֹב וְרַע, וְלֹא תִקְבַּל בָּהּ עוֹד
טָמֵא. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב (דְּבָרִים לב) ה'
כְּדָד יִנְחֲנוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר.
וְלִכְּן לֹא מִקְבָּלִים גָּרִים לִימּוֹת
הַמְּשִׁיחַ, וְתִהְיֶה הַשְּׂכִינָה כְּמוֹ
גֶפֶן שְׁלֵא מִקְבָּלֵת נְטַע מִמִּין
אֲחֵר.

וְיִשְׂרָאֵל יִהְיֶה כָּל עֵץ נִחְמַד
לְמַרְאֵה, וְיִחְזֹר עֲלֵיהֶם יָפִי,
שְׁנֹאמֵר בוֹ (אִיכָה ב) הַשְּׁלִיף
מִשְׁמִים אֶרֶץ תְּפֹאֶרֶת יִשְׂרָאֵל.
וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע נִדְחִים מֵהֶם,
וְלֹא מִתְדַבְּקִים וְלֹא מִתְעַרְבִים
בָּהֶם, שֶׁהָרִי נֹאמֵר בְּיִשְׂרָאֵל וּמֵעַן
הַדַּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ,
שֶׁהֵם עָרַב רַב. וְגַלְיָ לֹחַן קִדְשָׁא בְּרִיף
כְּרוּף הוּא, שְׂבִיּוֹם אֲכָלוּ מִמֶּנּוּ,
גְּרָמוּ שְׂאֲבָדוּ שְׁתֵּי אֲבָדוֹת, שֶׁהֵם
בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי. זֶהוּ כִּי
בְיּוֹם אֲכַלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת,
פְּעַמִּים. וְהֵם שְׁגָרְמוּ שְׂצַדִּיק
יִחְרַב וְיָבֵשׁ בְּבֵית רֵאשׁוֹן, שֶׁהִיא
שְׂכִינָה עֲלִיּוֹנָה, וּבְבֵית שְׁנִי,

וַיִּצְמַח יְהוָה אֱלֹהִים. אָבָא וְאָמָא. כָּל עֵץ
נִחְמַד דָּא צַדִּיק. וְטוֹב לְמַאֲכָל דָּא
עֵמוּדָא דְאֲמֻצָּעִיתָא דְבִיָּה הוּא זְמִין (ג"א וּמִיָּא)
מְזוּן לְכָלֵא דְכָלֵא בִיָּה. וְלֹא אֶתְפָּרֵס צַדִּיק
אֲלֵא מִנִּיָּה וּשְׂכִינְתָא מִנִּיָּה, וְלֹא צָרִיכִין
לְתַתְּאִין (דִּילְחוּן). אֲלֵא כּוֹלְהוּ נְזוּנִין לְתַתְּא עַל
יְדִיָּה. דְּבַגְלוּתָא לֹא הוּא לְשְׂכִינְתָא וְלִחַ"י
עֲלִמִּין מְזוּנָא אֲלֵא בַח"י בְּרֻכָּאן דְּצִלוּתָא.
אֲבָל בְּהֵוּא זְמַנָּא אִיהוּ יִהָא מְזוּנָא לְכָלֵא.
וְעֵץ הַחַיִּים דִּהוּא אִילָנָא דְחַיִּי יִהָא נְטִיעַ בְּגוֹ
גִנְתָּא דְאֶתְמֹר בִּיָּה (בְּרֵאשִׁית ג) וְלָקַח גַּם
מֵעֵץ הַחַיִּים וְאָכַל וְחַי לְעוֹלָם. וּשְׂכִינְתָּא לֹא
שְׁלֵטָא עֲלֵהּ אִילָנָא דְסִטְרָא אֲחֵרָא דְאֲנוּן עָרַב
רַב דְאֲנוּן עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע. וְלֹא תִקְבַּל בָּהּ
עוֹד טָמֵא דָּא הוּא דְכֶתִיב, (דְּבָרִים לב) יִי כְּדָד
יִנְחֲנוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר. וּבְגִין דָּא לֹא מִקְבָּלִין
גָּרִים לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ. וְתִהָא שְׂכִינְתָּא כְּגִפְנָא
דְּלֹא מִקְבָּלָא נְטַעָא מִמִּיָּא אֲחֵרָא.

וְיִשְׂרָאֵל יִהוּן כָּל עֵץ נִחְמַד לְמַרְאֵה. וְיִתְחַזֵּר
עֲלֵיהֶוּ שׁוֹפְרָא דְאֶתְמֹר בִּיָּה (אִיכָה
ב) הַשְּׁלִיף מִשְׁמִים אֶרֶץ תְּפֹאֶרֶת יִשְׂרָאֵל.
וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע אֲדַחֲיִין מִנִּיָּהוּ וְלֹא
מִתְדַבְּקִין וְלֹא מִתְעַרְבִין בְּהוּן. דִּהָא אֶתְמֹר
בְּיִשְׂרָאֵל וּמֵעַן הַדַּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל
מִמֶּנּוּ דְאֲנוּן עָרַב רַב. וְגַלְיָ לֹחַן קִדְשָׁא בְּרִיף
הוּא דְבִיּוֹם אֲכָלוּ מִמֶּנּוּ גְרָמוּ דְאֲבָדוּ ב'
אֲבָדִין דְאֲנוּן בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי. דָּא
אִיהוּ כִּי בְיּוֹם אֲכַלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת ב'
פְּעַמִּים. וְאֲנוּן גְּרִימוּ דְצַדִּיק יִחְרַב וְיָבֵשׁ בְּבֵית
רֵאשׁוֹן דִּאִיָּהי שְׂכִינְתָּא עֲלֵאָה, וּבְבֵית שְׁנִי
דִּאִיָּהי שְׂכִינְתָּא תְּתָאָה. דָּא אִיהוּ (ישעיה יט) וְנִהָר
יִחְרַב וְיָבֵשׁ. וְנִהָר דָּא (ג"א 1) יִחְרַב בְּה' תְּתָאָה